

К 78/Д 96

120000868806

АТА

БАЛХАР

78
ДЖОАКИНО РОСИНИ е роден на 29 февруари 1792 г. в Пемаро, Италия. Бащата свири в градския духов оркестър, майката е певица. От най-ранно детство малкият Джоакино проявява своя талант, но поради това, че родителите му са членове на пътуваща оперна трупа, не може да получи системна подготовка по музика. От 1804 г. семейството се установява да живее в Болоня, а Росини започва музикални занимания при Тезеи и по-късно — при Бабини. На 14-годишна възраст /1806/ е приет за член на Болонската филхармонична академия. В периода 1806-1810 г. учи в Болонския музикален лицей. Своята първа опера написва през 1806 г. — „Деметрио и Полибио“ /поставена през 1812 г. в Рим/, а през 1810 г. — „Брачна полица“. През 1813 г. създава „Танкред“ /по едноименната трагедия на Волтер/ и „Италианката в Алжир“, в които проявява реформаторски тенденции и които го правят най-популярния оперен композитор в Италия. Едновременно с творческите си търсения Росини пише и опери в традиционната опера-буфа — „Турчин в Италия“ /1814/, „Аврелиан в Палермо“ /1813/, „Сигизмунд“ /1814/, „Елизабета, кралица на Англия“ /1815/ и други.

През 1815 г. Росини приема предложението на директора на неаполитанския театър „Сан Карло“ да работи като композитор и диригент в театъра. Най-големите успехи на автора са свързани именно с този период. През 1815 г., увлечен от национално-освободителните идеи, той написва по молба на патриотите в Болоня „Химн на независимостта“, а на следващата година само за 19-20 дни създава шедьовъра на италианската опера-буфа „Севилският бръснар“ /по комедията на Бомарше/ и операта „Отело“. През 1817 г. се появяват „Пепеляшка“ /по приказката на Ш. Перо/, „Крадливата сврака“; 1818 г. — „Мойсей в Египет“; 1819 г. — „Биянка и Фалеро“; 1820 г. — „Мохамед II“ /по трагедия на Волтер/.

Росини живее в родината си до 1822 година, след което в продължение на две години посещава Виена, Лондон и други европейски градове. От 1824 г. композиторият се установява в Париж, където става директор на Италианския оперен театър. С преселването си във френската столица неговата продуктивност силно намалява. Там преработва операта си „Мохамед II“, която поставя под името „Обсадата на Коринт“, прави и втора редакция на „Мойсей“. През 1828 г. в Париж се поставя комичната му опера „Граф Ори“, а през следващата година Росини композира „Вилхелм Тел“ в стила на голямата френска опера. До края на живота си прочутият италианец създава само няколко църковни творби, между които прочутата „Стабат Матер“.

Той умира на 13 ноември 1868 г. в Паси, близо до Париж.

СЪДЪРЖАНИЕ

Мустафа — алжирски бей, отегчен и преситен от любовта на покорната си съпруга Елвира, заповядва на капитана на корсарите Али да му намери красива пленница-италианка. Той е чувал, че италианките са красавици и знаят как мъжете да разиграват. Мустафа е намерил решение и на собственото си положение: Линдоро — негов пленник, ще бъде отново на свобода само при условие, че вземе за съпруга Елвира. Напразни са увещанията на Али, че бракът между мохамеданка и друговец е забранен. Беят е непреклонен.

Щастливият случай помага на корсаря Али да изпълни повелята на Мустафа. Стучайно бурята е изхвърлила на алжирския бряг разбит кораб. Сред корабокрушенците са италианката Изабела, съпроводжана от предания си Тадео. Изабела е тръгнала да търси своя годеник Линдоро, който е някъде в Алжир.

Али отвежда италианката и Тадео в двореца на Мустафа. Тук Изабела среща своя Линдоро и решава да го освободи.

Очарован от прелестта на Изабела, Мустафа настоява Линдоро да вземе Елвира и да замине с нея за Италия. Хитрата, изобретателна италианка така му е завъртяла главата, че беят е обзет единствено от мисълта да я притежава. Съвсем други са планове на Изабела. Измисляйки разни ситуации, тя задържа сватбата и заминаването на Линдоро и Елвира. Смелата и остроумна италианка вече знае как ще спаси себе си, Линдоро и всички италиански пленници. На бея тя поставя условието: трябва да се направи голямо пиршество в двореца, на което Мустафа да бъде *панатачи*. *Панатачи* — обяснява Линдоро на Мустафа, означава мил и гостоприемен човек — той кани гости, нахранва ги богато, напоява ги с вино и сам яде и пие на воля, но не говори, каквото и да става около него. А всъщност, *панатачко* значи крогък, тих, хапльо мъж, рогат що всичко търпи.

Беят Мустафа приема предложението на Изабела, защото тя му обещава, че след пира ще изпълни всичките му желания.

Без да подозира какво му се готви, беят поканва на тържеството и италианските пленници. В разгара на веселието Изабела разкрива пред италианците своя план — един по един те трябва да напуснат двореца и да се съберат на борда на кораба. Проницателната девойка е уверена, че Мустафа, разчитайки на нейната благосклонност, ще удържи на думата си и няма да обърне внимание на това, което става около него. А когато разбере всичко, те ще бъдат вече в открито море.

Планът се осъществява точно както е бил замислен. Мустафа, жалък и подигран, се утешава с Елвира, която въпреки всичко е запазила обичта си към него. Той обявява, че Изабела е била само мимолетна прищявка, а сега отново дарява любовта си на своята вярна и кротка съпруга.

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868806

ИТАЛИЯНАТА

Комична опера в 1 акт
Музика ДЖОАКВИНИ
Либрето Антонио ПАТО

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

МУСТАФА, алжирски бей

ЕЛВИРА, негова жена

ЗУЛМА

АЛИ, корсарски капитан

ЛИНДОРО, пленник на Мустафа

ИЗАБЕЛА, италианска дъщеря

ТАДЕО, слуга на Изабела

ВЕНЦЕСЛАВ

Отговорен корепетитор **Малина Димитрова**
Корепетитори: **Мариана Стефанова, Милен
лиан Акимов**
Помощник-режисьори: **Елена Бояджиева, М.
Суфльор Петя Иванова**

Диригент-постановник
МИХАИЛ АНГЕЛОВ

Сценограф
ИВАН САВОВ

Хормайстор
ХРИСТО СТОЕВ

Асистент-режисьор
Анна Ангелова-Саркисян

ВАХАР

в две действия
СТИНО РОСИНИ
ожело Анели

И ИЗПЪЛНИТЕЛИ

й ЕВГЕНИ ГАНЕВ
ТЕФАН ДИМИТРОВ ✓
АМАРИ ПАПАЗЯН
ОНКА ЛОЗАНОВА ✓
ТИНА ГОРАНЧЕВА
ЖИВКА МАРКОВА
Я ВЕНЦЕСЛАВОВА ✓
ВЕНЦЕСЛАВ ✓
ВОДЕНИЧАРОВ
ОЯН СТОЯНДЖОВ
Мустафа ДИМИТЪР ✓
КЮРКЧИЕВ
девойка АДЕЛАИДА
ЯКИМОВА
ЕМИЛИЯ БОТЕВА
ЖИВКА МАРКОВА ✓
А АЛЕКСАНДЪР ✓
ТИНКОВ
АВ ВОДЕНИЧАРОВ

Режисьор
МИХАИЛ АНГЕЛОВ
Диригент
МИЛЕН НАЧЕВ
Костюми
ИВАН САВОВ
Концертмайстор
Александър Ганев

Станев, Даниела Кюркчиева, Еми-

ария Чупулига

КЪМ РУСЕНСКАТА МУЗИКАЛНА ОБЩЕСТВЕННОСТ

Годината 1992 в световен мащаб е обявена за честване творчеството на Джоакино Росини. Щастлив съм, че именно сега ми се отдаде възможност да анализирам на сцената на Русенската опера брилянтната му творба „Италианката в Алжир“. Това произведение, написано много преди „Севилският бръснар“, е признат връх в творчеството на младия композитор. В нашия труден живот гениалната музика на Росини е своеобразен духовен допинг за всеки българин.

След 34 сезона оперна практика поех отговорността да направя този спектакъл не само като музикант, но и като режисьор-постановчик. Либретото, уви... е изпъстрено с несъвършенства, със случайни перипетии, с неизяснен финал. Но гениалната музика на италианския Моцарт Росини обединява по един несравним начин всичко.

Предлагам честния си труд – труда на колегите от Русенската опера, на строгия съд на възискателната, компетентна и обичана от мен русенска публика.

На добър час!

МИХАИЛ АНГЕЛОВ

СЪТРУДНИЦИ НА ПОСТАНОВКАТА

Завеждащ постановъчната част Любомир Арнаудов

Театърмайстори – Д. Дончев, Др. Цанков; завеждащ художественото осветление – П. Първанов; завеждащ светлинни ефекти Г. Иванов; завеждащ мъжко шивашко ателие А. Чобанова; завеждащ дамско шивашко ателие Й. Ангелова; завеждащ перукеро-фризьорско ателие Р. Минева; реквизитори – Н. Дикова, Г. Чобанов; гардеробиери – Д. Неделчева, А. Стефанова; завеждащ тапицерско ателие М. Бонева; завеждащ дърводелско ателие Г. Георгиев; завеждащ железарско ателие Ив. Попов; художник-изпълнители Р. Николова, В. Гогов.

Главен художествен ръководител МИЛЕН НАЧЕВ
Главен диригент ГЕОРГИ ЧАПРАЗОВ
Заместник директор ЙОРДАН АТАНАСОВ
Главен художник ИВАН САВОВ

Съставител на програмата Йоанина Бакалова-Градева

Художник на програмата П. ЙОТОВ

Издателски център
при Министерството на културата

